

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hatalu a členov senátu JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Paludu v trestnej veci obžalovaného **A. U.** pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. mája 2008 o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku z 3. marca 2008, sp. zn. PK-1T/36/2007, takto

rozhodol :

Podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 **sa** odvolanie obžalovaného **A. U. zamieta.**

Odôvodnenie :

Napadnutým rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku z 3. marca 2008 sp. zn. PK-1T/36/2007, bol obžalovaný **A. U.** uznaný za vinného z pokusu trestného činu podvodu podľa § 8 ods. 1, § 250 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 na tom skutkovom základe, že

ako samostatný colný referent Colnej stanice K. Colného úradu Č. 21. októbra 2004 v kancelárii spoločnosti M. požiadal M. Š., zaoberajúcu sa prevádzkovaním colného skladu v S., o presne nešpecifikovaný úplatok, „všimné“, pričom predstieral, že za to zabezpečí, aby jej vedúci colnej pobočky M. Colného úradu Č. Ing. L. Š. nerobil problémy pri colnom konaní v súvislosti s prevádzkovaním colného skladu a následne 25. novembra 2004 v čase od 9.50 hod. v kancelárii spoločnosti M.,

opätovne pod tou istou zámienkou, požiadal konateľku M. Š. o poskytnutie úplatku, a to už v konkrétnej výške 10 000 Sk mesačne.

Za to mu Špeciálny súd v Pezinku, podľa § 250 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, uložil trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) mesiacov. Podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 mu výkon uloženého trestu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní jedného roka. Zároveň mu podľa § 49 ods. 1, § 50 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 uložil trest zákazu činnosti vykonávať povolanie v orgánoch colnej správy na dobu 3 (troch) rokov.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný včas odvolanie. V jeho písomných dôvodoch uviedol, že svedecké výpovede S. a G., ktorými je usvedčovaný nie sú pravdivé. Poukázal na to, že svedkyňa mu neodovzdala peniaze práve pre to, lebo vedela, že by ich aj tak od nej nezobral. Taktiež uložený trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu považoval za neprimerane prísny, pričom trest zákazu činnosti je úplne nadbytočný. Navrhol preto, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu a jeho spod obžaloby oslobodil.

Na podklade podaného odvolania obžalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom zistil, že odvolania obžalovaného nie je dôvodné.

Špeciálny súd v Pezinku vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu v súlade s ustanovením § 2 ods. 5 Tr. por. a tieto aj správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 6 Tr. por.

Prihliadol pritom na závery rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 14. septembra 2007, sp. zn. 1 Tdo VŠ 1/2007, pri rozhodovaní o právnej komunikácii konania obžalovaného.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, ako sa prvostupňový súd vysporiadal s obhajobou obžalovaného, ktorý tvrdil, že nikdy nežiadal peniaze, pokiaľ hovoril so svedkom J. G. a svedkyňou Š. o úplatku, ju mienil vyprovokovať, a pokiaľ by mu peniaze dala, bol by ju oznámil príslušným orgánom.

Z ďalších vykonaných dôkazov je nepochybné, že svedok Ing. L. Š., vedúci pobočky Colného úradu v M. nepoveril obžalovaného, aby v jeho mene alebo pre neho požadoval nejaké peniaze a bol prekvapený, keď mu túto okolnosť svedkyňa M. Š. oznámila. Aj z výpovede svedka J. G. je zrejmé, že obžalovaný sa stal do pozície akéhosi sprostredkovateľa, že vystupuje z poverenia svedka Ing. Š..

Najvyšší súd nemá preto pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, keďže zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a je nimi nepochybne preukázané, že obžalovaný sa dopustil konania nebezpečného pre spoločnosť, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu a ktorého sa dopustil v úmysle na škodu cudzieho majetku seba obohatiť tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil by tak na cudzom majetku škodu nie nepatrnú, ale k dokonaniu trestného činu nedošlo.

Preto správne postupoval Špeciálny súd, keď uznal obžalovaného vinným z pokusu trestného činu podvodu podľa § 8 ods. 1, § 250 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, v zmysle záverov už vyššie citovaného rozsudku tunajšieho súdu vzhľadom na viazanosť vysloveným právnym názorom.

K odvolacím námietkam obžalovaného treba podotknúť, že nejde o nové, doposiaľ neuvádzané jeho tvrdenia, ale už v priebehu konania pred súdom opakované námietky, s ktorými sa v súlade so stavom veci a zákonom vysporiadal už súd prvého stupňa vo svojom odôvodnení. Rozviedol, v čom spočívali rozpory v jednotlivých výpovediach obžalovaného a svedkov a akým spôsobom ich súd odstraňoval a jednotlivé výpovede a ostatné vykonané dôkazy vyhodnotil. Preto aj odvolací súd považuje úvahy Špeciálneho súdu v Pezinku za správne a presvedčivé. Ani najvyšší súd neuveril obrane obžalovaného, že iba mienil svedkyňu usvedčiť z korupčného konania. V priebehu dokazovania nebolo

preukázané, že by sa obžalovaný snažil ovplyvňovať svojho nadriadeného v prospech firmy svedkyne M. Š. a v zmysle záverov rozsudku tunajšieho súdu nebolo ani preukázané, že by bol obžalovaný v čase skutku konal v postavení verejného činiteľa.

Obranu obžalovaného jednoznačne vyvrátil svedok J. G., ktorý ani netušil, že ich rozhovor je odpočúvaný, keď tvrdil, že obžalovaný požadoval 10 000 mesačne, s tým že ich firma nebude mať problémy s colnými úradmi. Obdobne vypovedala i svedkyňa Š., pričom ich výpovede plne korešpondovali s legálne získaným zvukovo - obrazovým záznamom.

K ďalším odvolacím námietkam obžalovaného treba podotknúť, že obžalovaný nebol k trestnej činnosti vyprovokovaný, naopak on už pri prvom stretnutí so svedkyňou Š. tejto naznačoval, že by mala poskytnúť „všimné“, čo konkretizoval pri druhom stretnutí bez toho, že by ho k tomu svedkyňa akýmkoľvek spôsobom navádzala.

Za daného stavu odvolanie obžalovaného považoval odvolací súd za nedôvodné.

Prvostupňový súd nepochybil ani pri rozhodovaní o druhoch a výmere trestov. Uložené tresty zodpovedajú kritériám uvedeným v § 23 ods. 1 a § 31 ods. 1 Tr. zák.

V uvedenom smere správne postupoval prvostupňový súd, keď popri podmiennečnom treste odňatia slobody uložil obžalovanému aj primeraný trest zákazu činnosti, nakoľko sa skutku dopustil v súvislosti s výkonom jeho funkcie samostatného colného referenta.

Takto uložené tresty sú dostatočné a povedú k resocializácii obžalovaného, bez nutnosti pôsobiť na jeho prevýchovu nepodmiennečným trestom odňatia slobody s prihliadnutím na splnenie podmienok uvedených v § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.

Z hore uvedených dôvodov považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolanie obžalovaného A. U. za nedôvodné a zamietol ho podľa § 256 Tr. por.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 15. mája 2008

JUDr. Peter H a t a l a , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: